

นรีภಾವัดยิมกับตัวเองไปได้ เมื่อก้าวเดินเข้าไปต่อแถวเพื่อลงนามอวยพร ความรู้สึกของการมางานแต่งงานโดยมีคนเคียงข้างมันต่างจากการมาตามลำพังอย่างนี้เอง ไม่ต้องยืมกว้างขวางทั้งๆที่ในใจรู้สึกเหงาหงอยๆ หญิงสาวเชื่อว่าผู้หญิงโสดกว่าแปดสิบเปอร์เซ็นต์ต้องเคยสักครั้งที่คิดเวลามางานแต่งงานว่า... เมื่อไหร่หนอจะถึงวันของฉันบ้าง...

“ยืมอะไรหรือครับหมอดี” ผู้ชายข้างตัวหญิงสาวถามด้วยเสียงอบอุ่น “คุณยืมแบบโมนาลิซาแบบนี้ ผมเดาใจไม่ได้เลยว่าหมอดีคิดอะไรอยู่”

รอยยิ้มของหล่อนเปิดกว้างมากขึ้น จริตเธอชอบพูดเสมอว่ายิ้มของหล่อนเหมือนโมนาลิซา ลึกลับ อ่านยาก เขาสะดุดตากับรอยยิ้มของหล่อนตั้งแต่วันแรกที่ได้เจอ ทั้งๆที่วันนั้นค่อนข้างจะสับสนวุ่นวาย...

นรีภาเพิ่งทำงานประจำที่โรงพยาบาลเกษมบำรุงได้ไม่ถึงปี หญิงสาวเพิ่งใช้ทุนโดยทำงานในต่างจังหวัดครบสามปี แต่ยังไม่

สะดวกที่จะไปเรียนต่อเฉพาะทางเหมือนเพื่อนร่วมรุ่นคนอื่นๆ จึงสมัครมาเป็นแพทย์ด้านศัลยกรรมของโรงพยาบาลเอกชนใกล้บ้าน

และถึงจะเป็นโรงพยาบาลเอกชน แต่คนไข้ที่มารักษาที่นี่ค่อนข้างมากและคึกคักไม่ต่างจากโรงพยาบาลของรัฐบาล

ชายหนุ่มเองก็มาพร้อมกับความวุ่นวาย เขาเข้ามาหาหมอพร้อมกับลากเด็กสาววัยสิบแปดสิบเก้าที่หัวแตกเลือดอาบหน้าเข้ามาด้วย เด็กสาวเป็นแรงงานต่างด้าว แม้จะมีบัตรประจำตัวอย่างถูกต้องแต่ห่าล่อนักหวาดกลัวและร้องเอะอะเป็นภาษาไทยปนพม่าที่ไม่มีใครฟังรู้เรื่อง ทั้งมือทั้งเท้าเปะปะวุ่นวาย ทำเอาทั้งคนลากและพยาบาลผู้ดูแลต้องคอยหลบเลี่ยงมือและหมัดที่ปลิวว่อนเป็นการใหญ่

สุดท้ายจริณธรที่รูปร่างค่อนข้างสูงก็หลบไม่พ้น โดนหมัดแม่สาวพม่าเข้าเต็มรัก หน้าขาวๆของชายหนุ่มซึ่งแดงก่ำอยู่แล้วจากการออกแรงยิ่งแดงมากขึ้นด้วยความโมโห เขาเอ็ดเสียงลั่นว่า

‘พอที่ล้มแป้น ฉันเอาแกมารักษานะ ไม่ได้เอามาขึ้นเตียงเขียดหมอมหาจะช่วย ไม่ใช่จะจับฉืดยาให้ตายเสียหน่อย เลิกบ้าเสียทีได้ไหม แล้วเย็บแผลให้มันจบๆไปจะได้กลับบ้าน’

เด็กสาวที่พลัดบ้านพลัดเมืองและเต็มไปด้วยความหวาดกลัวน้ำตากร่างพรุ สะอึกสะอื้นเป็นการใหญ่ ทำเอาคนตวาดยิ่งโมโห

‘ร้องทำไม บอกแล้วว่าไม่ได้เอามาฆ่า หยุดร้องเลยนะล้มแป้นบอกให้หยุด อายเขบบ้าง รู้ไหม’

‘คุณเองก็หยุดดูเด็กได้แล้ว ยิ่งดูยิ่งแยะ เด็กยิ่งกลัวลานจนไม่รู้จะทำตัวยังไง’

จริณธรที่กำลังโมโหซังกัไป เพราะไม่เคยถูกใครดูกลับมาก่อนการเป็นลูกชายคนเดียวของนายทหารที่ตอนนี้มีอิทธิพลทั้งในกองทัพและวงการเมืองทำให้เขาได้รับการตามใจมาตลอด อาจจะต้องแต่เล็ก

จนโตด้วยซ้ำ ดังนั้นเขาจึงแปลกใจไม่น้อยที่มีคนหาญกล้ามาเอ็ดกลับ แต่พอหมอดูก็ยิ้มอย่างอ่อนโยนให้คนเจ็บที่กำลังตัวสั่นงันงก ชายหนุ่มก็ชะงักอีก

เมื่อตอนที่เข้ามาในห้องตรวจ เขาวุ่นวายกับการลากเด็กและหลบหมัด ดังนั้นจึงมองคนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะตรวจอย่างผ่านๆ เห็นแค่หมอผู้หญิงที่คงเพิ่งจบมาไม่นาน หน้าตาเรียบๆ เก๋เลี้ยงๆ รวบผมตั้งไม่แต่งเนื้อแต่งตัว เขาก็สรุปว่า...หมอสวย

พอถูกหมอเอ็ด เขาก็ว่าหมอดู แต่พอหญิงสาวยิ้ม ทั้งคำว่าสวย เรียบๆ และดู ก็ปลิวหายวับไปทันที

ผู้หญิงคนนี้อิ้มสวย ยิ้มแล้วดวงตาสีดำสนิทพราวระยับขึ้นทันที ใบหน้าที่เคยเรียบๆ ก็จับตาเด่นขึ้นทันควัน เสียงที่หล่อนพูดกับคนไข้ก็อ่อนโยน

‘ใจเย็นๆ นะจ๊ะ หมอไม่ทำให้หนูเจ็บหรอก แค่ออดูแผลหน่อยเดี๋ยวนะ’

สัมผัสสงบลงได้แม้จะยังสะอื้น แต่ก็ยอมนั่งลงบนเก้าอี้ที่พยาบาลจัดไว้เพื่อให้หมอดูแผลให้ ระหว่างนั้นนรีภาก็ไล่ชายหนุ่มว่า

‘ออกไปรอข้างนอกก่อนนะคะ รอตงหน้าเคาน์เตอร์การเงินเลยก็ได้ค่ะ เสร็จแล้วเดี๋ยวจะให้พยาบาลพาไปส่งให้’

จริณธอ้าปากจะคำนแล้วเปลี่ยนใจ เดินกลับออกไปแต่โดยดี หากไม่ลืมห่วงหน้าห้องเพื่อจดชื่อของคุณหมอสาวรอยยิ้มสวยไว้ เขาหยุดนิดหนึ่งที่เคาน์เตอร์พยาบาลแผนกศัลยกรรม ภายหลังจากที่ชายหนุ่มกลับไปแล้ว พยาบาลสาวมาเล่าให้นรีภ่าฟังด้วยน้ำเสียงแหงแกมขำคึกคักว่า

‘เขามาถามค่ะว่าคุณหมอดูๆ ที่ห้องตรวจห้ามีแฟนหรือยัง ปุ๊กก็บอกเขาไปว่าคุณหมอดูไม่ดูนะจ๊ะ ใจดีออก และยังไม่มีแฟนด้วย

เขาก็ถามยิ้มๆว่า คุณหมอบื้อหรือคุณหมอดีหรือ ปุกก็ว่าใช่ เขาก็ชอบคุณแล้วเดินยิ้มๆไป น่ารักนะคะ หล่อด้วยเจ้าของใช้รายนี้

หญิงสาวเห็นด้วยว่าเธอเป็นคนหน้าตาดี และมีน้ำใจด้วย เพราะอย่างน้อยเขาก็มีเมตตากับเด็กในบ้านที่สิ้นหนูล้มจนหัวแตก พามาส่งโรงพยาบาลเอกชนแทนที่จะไปโรงพยาบาลของรัฐ แต่ตอนนั้นหล่อนไม่คิดอะไรมาก แค่นี้ก็ว่าเขาถามเล่นๆไปอย่างนั้นเอง

หากวันรุ่งขึ้นจรีณธรก็ส่งแจกันดอกไม้ขนาดใหญ่มาขอบคุณพยาบาลสาวที่คอยช่วยนี้รมาเป็นประจำແຍ່ว่า

นี่แค่เคสเด็กในบ้านยังส่งแจกันใหญ่ขนาดนี้ ถ้าเป็นญาติพี่น้องสงสัยส่งดอกไม้มาให้หมอดีทั้งร้านแน่ค่ะ

หญิงสาวไม่ตอบ แะยิ้มๆ แต่ก็พอใจกับดอกไม้ไม่น้อย ในชีวิตหล่อนนอกจากวันรับพระราชทานปริญญาบัตรแล้ว แทบจะไม่เคยได้รับดอกไม้สวยๆขนาดใหญ่แบบนี้มาก่อนเลย เพราะส่วนใหญ่เพื่อนฝูงของหล่อนนิยมให้หนังสือกันเป็นของขวัญ ส่วนแฟน... หล่อนอยากจะทำใจให้ลเมื่อคิดถึงชีวิตรักของตัวเอง

ถ้าจะนับเป็นตัวเป็นตนก็เคยคบหาอยู่แค่สองรายเท่านั้น รายแรกเป็นเพื่อนสมัยเรียนมัธยม คบกันอย่างเพื่อนที่ถูกใจมากกว่าคิดอะไรจริงจัง รายนั้นให้อย่างมากก็กุหลาบแดงดอกหนึ่งในวันวาเลนไทน์เท่านั้น และเมื่อต่างคนต่างแยกย้ายไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยตามความถนัด ความผูกพันแบบเด็กๆก็ค่อยๆจืดจางและห่างเหินกันไป

รายที่สองเข้ามาตอนนัรภาเรียนอยู่ปีสาม หล่อนเรียนหนักและเขาเป็นรุ่นพี่ที่เรียนใกล้จบ หญิงสาวอาศัยเขาในเรื่องการเรียนมากกว่าจะจริงจังในเรื่องชีวิต ดังนั้นเมื่อเขาทำงานใช้ทุนได้ปีเศษและบังเอิญพบนักศึกษาด้านศิลปะปีหนึ่งที่สวยน่ารักเหมือนตุ๊กตา ความสัมพันธ์ที่พอจะอ้อมแอ้มเรียกได้ว่าเป็นแฟนของทั้งคู่จึงจบลงอย่าง

ค่อนข้างเป็นมิตร

นรีภารู้สึกเศร้าเพียงครั้งเดียวเมื่อหญิงสาวไปพบเขากับแฟนสาวที่แม่หล่อนเองก็ต้องยอมรับว่าน่ารักโดยบังเอิญ หล่อนไปดูภาพยนตร์...ตามลำพัง แต่เขาคงคว่ำมาด้วยกัน ความรู้สึกตอนนั้นเหมือนจะเป็นความเหงามากกว่าเสียใจ

จากนั้นมหาหญิงสาวก็ยุ่งอยู่กับการเรียนให้จบ ทำงานใช้ทุนและทำงานเก็บเงินเพื่อสักวันอาจจะได้ไปเรียนต่อสาขาเฉพาะทางอย่างที่ฝันไว้ ความรู้สึกเหงาๆ รู้สึกเดียวดายจะปรากฏโฉมออกมาก็เฉพาะตอนที่ไปงานแต่งงาน หรือไปกินข้าวกับเพื่อนฝูงที่เขามีสามีหรือมีแฟน เห็นเขาดูเลอะออกเอาใจกัน บางครั้งก็อดรู้สึกถึงความว่างเปล่าข้างๆ ตัวไม่ได้

แล้วจริณธรก็ก้าวเข้ามา ผู้ชายหน้าตาดี มาจากครอบครัวที่มีฐานะ มีหน้ามีตาในวงสังคม มีการศึกษาสูง หมอสาวไม่คิดว่าเขาจะมาติดใจอะไรกับผู้หญิงหน้าตาเกลี้ยงเกลาพอดูได้อย่างหล่อน แต่ชายหนุ่มก็โทรศัพท์ตามหลังแจกันดอกไม้มาเพื่อชวนไปกินข้าว นรีภาก็ปฏิเสธแบบไม่ให้เสียน้ำใจในครั้งแรก หากตอบรับในครั้งที่สอง

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยกย่ยขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นดึกกินข้าวก็เป็น การไปดูหนังฟังเพลง ไปชมคอนเสิร์ต ดูละครเวทีต่างๆ จนถึงจุดหนึ่ง นรีภาก็ต้องยอมรับว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนพิเศษของเธอจริงๆ เขามีเสน่ห์อ่อนหวาน น่ารัก ช่างเอาใจ ทุกครั้งที่นัดเที่ยวหรือกินข้าวกัน วันรุ่งขึ้นชายหนุ่มจะส่งดอกไม้มาให้ ไม่ใช่ช่อใหญ่เหมือนครั้งแรก แต่เป็นช่อเล็กบ้าง ดอกเดี่ยวแต่ใหญ่เป็นพิเศษบ้าง หรือไม่กี่ต้นไม้เล็กๆ ที่กำลังออกดอกพราว

สาวๆ ที่โรงพยาบาลต่างพากันอิจฉาหมอดี๋ทั้งนั้นที่มีแฟนน่ารัก ช่างเอาใจ หญิงสาวเองก็คิดว่าตัวหล่อนนั้นโชคดีที่ได้พบคนที่ใช่ ที่

ดูใจเกือบทุกอย่าง จริณธรรมเหมือนชายหนุ่มในฝันจริงๆ

คบหากันได้ประมาณห้าเดือนเขาก็บอกรัก บอกว่าประทับใจ ตั้งแต่เห็นรอยยิ้มหล่อนเป็นครั้งแรก หญิงสาวรอเวลาอีกสามเดือน จึงยอมรับว่ารักเขาเช่นกัน จากนั้นทั้งคู่ก็พาอีกฝ่ายไปแนะนำให้ครอบครัวได้รู้จัก บ้านของนীরภานั้นไม่ค่อยมีปัญหาอะไร เพราะหญิงสาวมาจากครอบครัวชนชั้นกลางที่เป็นระดับกลางจริงๆ พ่อแม่หล่อนเป็นครูโรงเรียนรัฐบาล พี่สาวคนโตแต่งงานกับคนอเมริกันและย้ายไปตั้งรกรากอยู่ที่อเมริกาหลายปีแล้ว พี่ชายอีกสองคน คนหนึ่งแต่งงานและแยกครอบครัวไปแล้ว ส่วนนุลุฑ พี่ชายคนก่อนหน้าหล่อนก็ทำงานอยู่ต่างจังหวัด ต้องเดินทางไปๆมาๆกรุงเทพฯ-หนองคายเป็นประจำ หญิงสาวจึงอยู่กับบิดาที่เกษียณและมารดาที่จะเกษียณอายุราชการปีหน้า

พ่อกับแม่นีรภาชอบจริณธรรม เขาอ่อนน้อมเข้าหาผู้ใหญ่ พูดจาไพเราะ แม้จะไม่ถึงกับขยันบริการผู้ใหญ่ แต่ก็ไม่มีใครถือสา เพราะรู้ว่าเขาเป็นลูกชายคนเดียวที่เคยแต่มีคนเอาใจ คอยดูแลให้ทุกอย่าง คหาธุระพ่อของหญิงสาวถึงกับออกปากว่า

“พ่อใจนี้ ตอนแรกเห็นหน้าตาเอาเรื่องกับปากบางๆ นี้กว่าจะเป็นคนอารมณ์ร้าย เอาแต่ใจเสียอีก แต่เอาเข้าจริงๆ ก็อ่อนน้อมใช้ได้ไม่เลวเลยพ่อคนนี้”

พี่เอ พี่สาวหล่อนอยู่ไกล ไม่มีปัญหาเรื่องความคิดเห็นกับเพื่อนชายของน้องสาว พี่ชายอีกสองคนก็พอใจ เพราะบิดาของจริณธรรมนั้น แม้จะไม่ไ้ระดับใหญ่สุดในกองทัพ แต่นับตำแหน่งแล้วก็ต้องถือว่าเฟื่องอยู่ไม่น้อย

ส่วนทางครอบครัวของชายหนุ่มนั้น ไม่ได้ง่ายเหมือนครอบครัวนীরภานะ แม้ว่า พล.ท.จริณธรรมจะเป็นผู้ใหญ่ใจดี เป็นคนมีความมยุติธรรม

แต่อนงค์นาถภรรยาของเขานั้นเกือบจะตรงกันข้ามเสียทุกอย่าง มารดาของจริณธรรมเป็นคนสวย สวยมาตั้งแต่ยังสาว ปัจจุบันก็ยังมีเค้าความงามอยู่มาก ซึ่งลูกชายคนเดียวของหล่อนก็รับคุณสมบัติที่ดีข้อนี้ มาเต็มเปี่ยม

ส่วนที่จริณธรรมไม่ได้รับมาคือความขยันขันแข็ง มารดาของเขานั้นเมื่อสมัยยังเป็นเมียนายทหารชั้นผู้น้อย หล่อนทำงานทุกอย่าง ทำขนมส่งสหกรณ์ เป็นนายหน้าขายทุกอย่างที่จะขายได้ หากสินค้ามาขายในกลุ่มบรรดาเมียนายทหารด้วยกัน ทำอะไรได้ทั้งหมด เพื่อช่วยสามีหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว กระทั่งสามีเริ่มมียศมีตำแหน่ง ครอบครัวสุขสบาย อนงค์นาถจึงหยุดการทำงานแบบเก็บเบี้ยใต้ถุนร้านแล้วหันมาดูแลเป็น 'หลังบ้าน' นายทหารชั้นผู้ใหญ่เพียงอย่างเดียว

การงานขันแข็งนี้ลูกสาวสองคนของอนงค์นาถรับมาเต็มเปี่ยม เพราะต้องช่วยแม่ตั้งแต่ยังเล็ก แต่จริณธรรมในฐานะลูกชายคนเดียว แถมยังเป็นลูกคนเล็ก เลยไม่ต้องทำอะไร มีหน้าที่เรียนหนังสืออย่างเดียว อย่างอื่นพ่อแม่และพี่ๆ หามาให้ทุกอย่าง ชายหนุ่มจึงรักที่จะทำงานสบายๆ ไม่เคร่งเครียดเรื่องงาน เพราะไม่เคยต้องดิ้นรนอะไร งานที่ถูกใจก็ทำนานหน่อย ไม่พอใจก็ลาออก เต็มพ้อหรือไม่ก็แม่วิ่งหางานใหม่ให้เอง

แต่นอกจากความสวยและการทำงานเก่งแล้ว อนงค์นาถถือลั่นนักในเรื่องความเป็นคนปากร้าย คม เขี้ยว เค็ม กับลูกและสามี โดยเฉพาะลูกชาย หญิงวัยกลางคนผู้นี้เป็นเหมือนนางฟ้า แต่กับคนอื่นหล่อนเป็นน้องๆ นางมารที่เดียว

ที่สำคัญอนงค์นาถตั้งความหวังไว้กับลูกชายคนเดียวที่หล่อนตามใจมากคนนี้ เชื่อว่าลูกจะต้องได้ดีเหนือลูกคนอื่น ต้องมีเมียที่ดี เก่ง ช่างปรนนิบัติ และร่ำรวยพอที่จะทำให้ลูกชายของหล่อนสุขสบาย

ไปได้ตลอดชีวิต

ดังนั้นเมื่อรู้ว่าผู้หญิงที่ลูกชายพามาแนะนำนั้นไม่ได้ร่ำได้รวยอะไร อนาคตนั้นก็ไม่ใช่ใจเท่าไรหรอก ตอนแรกๆ ก็พูดจากับนรีภาไม่ค่อยดีนัก แสดงความไม่เต็มใจชัดเจน แต่โชคดีที่นุชนภาที่สาวคนโตของหญิงสาวที่แต่งงานกับคนอเมริกัน เคยเจอปัญหาเชื้อชาติ พ่อแม่สามีไม่ยอมรับมาแล้ว และรายนั้นใช้ความอดทน ใจเย็น อ่อนหวานเสมอต้นเสมอปลาย ทำให้สุดท้ายจากที่พ่อแม่สามีไม่ยอมรับ กลับมาเป็นรักใคร่สะกั้ต่างแดนคนนี้จับใจ พี่สาวของหล่อน เคยเล่าเสมอว่า

ทนเสียจนแทบจะทนไม่ไหว พ่อเขาไม่พูดด้วย แม่เขายังร้าย... จิกกัดทุกอย่าง ทำลับหลังลูกชายด้วย หาวว่าเราจะไปเกาะลูกเขากินบ้าง หาวว่าเราไม่มีความรู้ เป็นพวกไร้อารยธรรม ไปตอนแรกๆ เครื่องซักผ้าเขายังไม่ให้แตะเลย ดูถูกว่าเราเป็นพวกโลว์เทค ซักเป็นแต่เอาหม้อยี้ๆ เขากลับมาทำเครื่องเขาฟัง แถมยังเอาเราไปว่าให้พวกญาติๆ ฟังอย่างเสียๆ หายๆ ฟังน้ำตาร่วงแทบทุกวัน ร่ำร่ำจะกลับเมืองไทยตั้งหลายหน แต่รักเจสันเขาจริงๆ เขาก็รักเราจริงๆ พี่เลยต้องทน เขาตำว่ามาก็ยอมรับ ไม่เถียง ไม่ค้าน กัดฟันเอาใจพ่อผัว แม่ผัวทุกอย่าง ทำกับพ่อแม่เรายังไงก็ทำกับพ่อแม่เขายังงั้น ไปหาเอาขนมเอาของไปฝาก ช่วยงานบ้านงานครัว เขาป่วยไข้ไปเยี่ยมไปเฝ้า ดูแลให้ดียิ่งกว่าพยาบาล ที่สำคัญดูแลสามีเราไม่ให้ใครมาตำหนิได้ แล้วตอนนี้เป็นไงนะหรือ...' นุชนภาหัวเราะอย่างอารมณ์ดีและมีความสุข 'ลูกชายตกกระป๋องไปเรียบร้อยแล้ว รักแต่ลูกสะกั้คนนี้คนเดียว ยิงมีหลาน อยากได้อะไร แม่ผัวพ่อผัวประเคนให้ทันที ญาติพี่น้องใครมาว่าอะไรสะกั้คนนี้ไม่ได้ แม่ผัวออกโรงปกป้องให้หมด'

นรีภาโชคดีกว่าพี่สาว เพราะหญิงสาวอยู่เมืองไทย ไม่ใช่หัวเดียว

กระเทียมลิบในต่างแดนแบบนูชุนกา และคนที่ตั้งแง่รังเกียจมีเพียงแม่ของจริณธรคนเดียว ส่วนพ่อและพี่ๆ ของเขาก็ดูจะพอใจหล่อนดี ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะเอาใจหญิงสูงวัยเหมือนอย่างพี่สาวเคยทำกับพ่อแม่สามีในต่างแดน

เวลาแหว่ไปหากก็มีขนมที่ ‘คุณแม่ชอบ’ ติดไม้ติดมือไปฝากที่บ้านชายหนุ่มมีงานอะไร หล่อนก็ช่วยเหลือ ลงมือลงแรงเต็มที่ ไม่เกียจงอน ไม่นานอนงค์นาก็อ่อนลง ที่สำคัญความเป็นแพทย์หญิงนิรภาช่วยได้เยอะมาก เพราะอย่างน้อยอนงค์นาก็ยอมรับว่าอาชีพนี้ไม่น้อยหน้าใคร อีกทั้งเวลาหล่อนหรือญาติพี่น้องเจ็บป่วยวิ่งมาหาหมอดีที่โรงพยาบาล หมอดีก็ดูแลให้ได้ดีเป็นพิเศษ ทำให้แม่ของจริณธรรยังโอ้อ่อนและยอมรับได้ง่ายขึ้นว่า

‘มีหมอสักคนในบ้านก็ดีเหมือนกันนะ ยิ่งพ่อเขาอายุมากขึ้นทุกวัน ถ้าไม่รู้จักใคร ไปโรงพยาบาลที่ลำบากลำบาก เจอหมอดีไม่ดีไม่รู้ แต่นี่หมอดีเขาช่วยจัดการให้หมด เจ็บป่วยแบบไหน อาจารย์หมอคนไหนดีแนะนำได้’

หญิงสาวจึงเข้าออกอกในบ้านของชายหนุ่มได้อย่างสบาย และภูมิใจในตัวเองนักหนาที่สามารถทำให้องค์นภายอมรับได้ หล่อนไม่รู้เลยจริงๆ ว่าส่วนหนึ่งที่แม่ของจริณธรรยอมรับในตัวหล่อนนั้นเป็นเพราะว่า

รายนี้ยังดีเป็นหมอ ตอนนี้นั้น แต่อีกหน่อยเปิดคลินิกทำโน่นทำนี่ก็รวย ไม่เหมือนรายก่อนๆ ที่ไฉ่มันเคยคบหาด้วย แต่ละคนไม่ไหว ดีแต่สวย อย่างอื่นไม่ได้เรื่อง คนนี้ถ้ารักกันชอบกันจริงๆ ฉันก็จะไม่ขัดละ ดีเหมือนกัน ไฉ่มันล่องลอยเป็นพ่อพวงมาลัยมานานแล้ว แต่งๆ ซะ เผื่อจะตั้งหน้าตั้งตาทำงานมากขึ้น

เมื่อได้ไฟเขียวจากมารดา จริณธรรก็เปรยกับแพทย์สาวเรื่อง

อยากแต่งงาน แต่เนีรกายยังไม่อยากแต่ง หญิงสาวยังอยากทำงานเพื่อเก็บเงินอีกสักพัก อยากเป็นโสดให้นานกว่านี้อีกสักปี แล้วค่อยเริ่มต้นครอบครัวใหม่

และนอกจากเรื่องความต้องการเหล่านี้ ยังมีปัญหาเรื่องเรือนหออีก ทั้งสองบ้านอยากให้ใช้บ้านตัวเองเป็นเรือนหอ ฝ่ายชายบอกว่ามีลูกชายคนเดียว ยังไงทุกอย่างก็ต้องเป็นของจิรณธรอยู่แล้ว ควรจะแต่งและอยู่บ้านผู้ชายดีที่สุด ส่วนฝ่ายหญิงก็บ่นว่าที่บ้านตอนนั้นไม่มีใคร อยากให้ลูกคนเล็กอยู่ร่วมบ้าน จะได้ช่วยดูแล

สองหนุ่มสาวต่างจนปัญญาเรื่องนี้ เนีรกายจึงเสนอว่ารอให้หั้นลวูหรือพี่ซีของหล่อนย้ายเข้ามาประจำกรุงเทพฯ เพื่ออยู่เป็นเพื่อนพ้องกับแม่ก่อนแล้วค่อยแต่ง จะได้ไม่มีปัญหาเรื่องแยกบ้าน

ชายหนุ่มฟังแล้วโอดครวญว่า

‘แล้วพี่ซีของคุณจะเข้ากรุงเมื่อไหร่กัน เห็นว่าสนุกกับการทำงานที่หนองคายไม่ใช่หรือ ถ้าเขารักที่จะทำงานที่นั่นอีกสิบปี เรามิแยหรือไม่ได้แต่งเสียที ผมนะไม่ยอมรับแล้วนะ อยากแต่งงานกับหมอดีวันนี้พรุ่งนี้เลย’

หญิงสาวยิ้มเอาใจ บอกว่า

‘แหม คงไม่ถึงสิบปีอย่างที่คุณใจว่าหรอก เพราะตำแหน่งพี่ซีใหญ่ขึ้นคงต้องเข้ามาหนึ่งประจำที่กรุงเทพฯ เร็วๆ นี้ อาจจะได้แค่อีกสักปีเท่านั้นแหละค่ะ’

‘ตั้งปี!’ เขาบ่น

‘แค่ปีเดียวจริงๆ ค่ะ ดีว่าดีนะค่ะ ไม่ต้องรีบร้อน เราจะได้เตรียมตัวให้พร้อมทุกอย่าง’

‘ผมพร้อมอยู่แล้ว’ ชายหนุ่มทำท่างอนเหมือนเด็กๆ หากหล่อนเอาแต่หัวเราะเฉยเสีย ไม่ยอมใจอ่อนกับการเข้าขี้ของเขา

ระหว่างรอคอยการกลับมาปักหลักที่กรุงเทพฯของพี่ชาย นีรมาก็เริ่มคิดเรื่องแต่งงาน มองหาสตูดิโอถ่ายภาพ และสถานที่จัดงานเลี้ยงดี ๆ ดังนั้นหญิงสาวจึงชอบไปงานแต่งงาน ไปดูรูปแบบการจัดงาน ดูชุดเจ้าสาวเจ้าบ่าว ดูสถานที่

งานในวันนี้เจ้าสาวเป็นพี่สาวของเพื่อนสนิทหล่อน ทิพภาหรือ ก็พี่เรียนหนังสือกับนีรามาตั้งแต่สมัยประถม กระทั่งจบมัธยมพร้อมกัน นีรภาเข้าแพทย์ แต่ทิพภาสอบเข้ามหาวิทยาลัยของรัฐไม่ได้ หญิงสาวจึงไปเรียนคณะบริหารธุรกิจในมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดัง จบออกมาก็มาทำธุรกิจส่วนตัวของครอบครัว ไม่ได้เดือดร้อนอะไร เพราะฐานะทางบ้านหล่อนเข้าชั้นเศรษฐีใหญ่ มีกิจการหลายอย่าง ลูกก็คนเขย สะใภ้ ถ้ามีต้องมาช่วยงานที่บ้านหมด เรียกได้ว่าไม่ว่าเรียนจบอะไรมาก็งานให้ทำได้ เพราะธุรกิจของครอบครัวมีหลายแขนง

และเพราะฐานะทางบ้านเจ้าสาวดี และทางเจ้าบ่าวได้ข่าวว่าไม่น้อยหน้ากัน จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่สถานที่จัดงานวันนี้คือโรงแรมหรูใจกลางเมือง แค้ก้าวเข้ามา ก็พบซุ้มกุหลาบขาวขนาดใหญ่ที่ตกแต่งไว้อย่างงดงาม บรรยากาศทั่วทุกตารางนิ้วเหมือนจะประทับไว้ว่า มีเงิน...มีเงิน...มีเงิน...

“ไม่ครับหมอดิ ยังไม่ได้บอกผมเลยว่าคิดอะไรอยู่” จริณธรรมถามหญิงสาวข้างตัว วันนี้หล่อนแต่งตัวมางานเต็มที ชุดราตรีแขนงูด คอถ่วงดูเรียบ ๆ ก็จริง แต่สีเซียวตองอ่อนขับผิวให้ผ่องขึ้น ส่วนเครื่องประดับ หมอสาวใช้แค่สร้อยเพชรเส้นเล็กๆ ของมารดา กับนาฬิกาข้อมือเรือนบางยี่ห้อยี่ห้อยเท่านั้น

“ไม่ได้คิดอะไรมากหรอกค่ะ แต่นึก ๆ ว่างานนี้เขาใหญ่จริง ๆ เลี้ยงโต๊ะจีนโรงแรมขนาดนี้โต๊ะหนึ่งคงหลายพัน ดีไม่ดีอาจจะร่วมหมื่น

เชิญคนไม่รู้จักได้ละ มากกว่าห้าสิบแน่ๆ เพราะเห็นก็พอบอกว่าแจกการ์ดเชิญเหมือนหว่าน งานเราคงไม่มีปัญญาเลี้ยงแบบนี้แน่”

“ถ้าหมอดีอยากได้...”

“ไม่ค่ะ เราอย่าทำอะไรที่มันเกินตัวดีกว่าค่ะ ไม่อยากแต่งแล้วมานั่งกลุ่มที่หลัง”

จริณธรทำหน้าที่ไม่เห็นด้วย การแต่งงานในความคิดของเขาคือการลงทุนอย่างหนึ่ง วางแผนดีๆ เชิญแขกชั้นดี พวกพ่อค้า นักธุรกิจ หรือนักการเมืองกระเป่าหนักที่อยากเอาใจพ่อแม่ของเขา เท่านั้นที่มีแต่ถ้าไรเห็นๆ แต่ยังไม่ทันพูดตั้งใจก็ถึงคิวหิ้วคู่ลงชื่อในสมุดอวยพรพอดี

นี่ภาสงซองให้สาวน้อยที่นั่งรับแขกบริเวณโต๊ะลงนามอวยพร จากนั้นทั้งหล่อนและจริณธรก็ลงชื่ออวยพรก่อนถอยออกมา

คิวถ่ายภาพพร้อมกับบ่าวสาวก็ยาวเหมือนแถวอวยพร แถมยังไร้ระเบียบมากกว่า เพราะอยู่ในลักษณะใครไวกว่าก็แทรกเข้าไปถ่ายภาพ หมอสาวไม่ใช่คนว่องไวและรู้สึกเกรงใจ ไม่กล้าตัดหน้าบรรดาแขกหรือผู้ใหญ่ จึงได้แต่ยืนเก้ๆ กังๆ เกาะแขนชายหนุ่มอยู่ กระทั่งมีเสียงทักแจ้วๆ

“หนูดี คุณใจค่ะ ทางนี้ค่ะ”

บทที่ ๒

พี่เรียกพร้อมใบกมมือเขียวๆ อยู่ในชุดราตรีสายเดี่ยว สีแดงสดใส ด้านบนเป็นระบายพลิ้ว ส่วนด้านล่างเป็นผ้ามีน้ำหนัก ทั้งตัวลงมาเรียบๆ คอ แขน และหูประดับด้วยชุดทับทิมชุดใหญ่ สวยสะอาดตา ยิ่งเจ้าตัวเป็นคนหน้าตาสวย ผิวขาวตามประสาคนที่มี เชื้อสายจีนค่อนข้างมาก ทำให้ทิพภาโดดเด่นสะอาดตาผู้คนไม่ใช่น้อย

หญิงสาวยืนอยู่กับผู้ชายสวมสูทสีเข้มคนหนึ่ง ความสูงไล่เลี่ย กับจริณธร ผิวคล้ำกว่า ดูมีอายุมากกว่า และหน้าตาทำทางดูดูและ กระด้างกว่า พอทิพภาร้องทัก เขาก็หันมามองว่าทักใคร ก่อนนิ่งอยู่ เพราะไม่รู้จักชายหญิงที่เดินควบคู่กันเข้ามาหา

“โอ๊ย ดีใจจังที่มางานได้ ตอนส่งการ์ดเชิญไปยังห้วงๆ ไม่รู้ว่า หนูดีกับคุณใจจะมาได้หรือเปล่า” น้องสาวเจ้าสาวเอ่ยปากพร้อมกับ เข้าไปคล้องแขนเพื่อนอย่างสนิทสนม

“มาได้สิ งานแต่งที่ก๊ากทั้งที ไม่มาได้ไง” นีรภาตอบ หญิงสาว รู้จักสนิทสนมกับเจ้าสาวดี อันที่จริงก็สนิทกับสมาชิกในครอบครัวของ ทิพภาทั้งบ้านนั่นแหละ เพราะเคยตามเพื่อนมาเที่ยวเล่น ทำรายงาน

ฝึกซ้อมทำกิจกรรม รวมถึงตามไปเที่ยวค้างคืนที่หัวหินกับครอบครัว
ทิพภาที่มีบ้านพักตากอากาศอยู่ที่นั่นบ่อยๆ เพิ่งมาตอนหลังที่แยกย้าย
ไปเรียนคนละมหาวิทยาลัย ทำให้ห่างๆ กันไปบ้าง แต่สองสาวยัง
เจอเจอกันเป็นระยะตามงานต่างๆ ทั้งงานของครอบครัวตัวเอง
งานแต่งของเพื่อน หรือนัดกินข้าวกันสองสามเดือนครั้ง

ทิพภาเองก็รู้จักจริณธร แต่ไม่สนิท เพราะเคยพบกันแค่
สองครั้งตอนที่กลุ่มเพื่อนเรียนโรงเรียนแก่นันได้รับประทานอาหารกัน
และการพบทั้งสองครั้งนั้นเป็นแบบกลุ่มใหญ่ เจอกันมากกว่าหกคน
พวกผู้หญิงเลยคุยกันจ้อไป ปล่อยให้บรรดาสามีหรือแฟนๆ หนึ่งคุยกัน
เงิบๆ อีกด้านหนึ่ง

“แล้วนี่เพื่อนฝูงเรามากันบ้างหรือยัง”

“มาสองสามคนแล้ว มีมายจีกับปิ๊กมากับแฟน ฉันพาไปที่โต๊ะ
แล้ว หนูดีกับคุณใจถ่ายรูปหรือยังคะ ถ้ายังเดี๋ยวฉันจัดการแทรกให้”
หล่อนพูดเสียงใส ดิงแซนเพื่อนจะพาไปที่ซุ้มกุหลาบซึ่งป้าสาวพร้อม
บิดามารดายืนถ่ายภาพกับแขกเหรื่ออยู่ แต่แล้วนี่อะไรได้ หญิงสาว
หยุดเพื่อแนะนำว่า “เออ เพิ่งนี่ได้ หนูดีจำพี่ต่อได้หรือเปล่า ญาติ
ก็ฟ... ลูกคุณลุงทิต”

หมอลสาวทำหน้างๆ จำได้ว่าเคยได้ยินชื่อพี่ต่อจากปากเพื่อน
สนิทบ่อยๆ เพราะเหมือนเขาจะมีอิทธิพลต่อญาติคนอื่นๆ พอดู แต่
นี่ก็เม่ออกกว่าเคยเจอกับญาติคนนี่ของเพื่อนด้วยหรือ ทำไม่ไม่คุ้น...

“คงจำไม่ได้” ชายหนุ่มขำตัวทิพภาเอ่ยเรียบๆ เสียงเขาก็
เหมือนหน้าตาคือค่อนข้างดู “เจอกันที่หัวหินครั้งเดียว คินวันปีใหม่
...คุณอาจจัดงานเลี้ยงที่บ้าน มีการแข่งขันกันใช้ช้อนตักน้ำวิ่งไปกรอก
ใส่ขวด หนูดีเล่นชนะน้องชายผม”

นිරภายัมเมื่อนึกขึ้นได้ หล่อนยังจำชายตรงหน้าไม่ได้หรอก

แต่จำเหตุการณ์วันนั้นได้ การถือช้อนใส่น้ำวิ้งบนหาดทรายเพื่อไปกรอกใส่ขวดปากแคบที่ตั้งอยู่บนม้าสูงห่างจากจุดสตาร์ทไปประมาณ ๑๐๐ เมตร ในเวลาห้านาที ถ้าใครกรอกน้ำได้มากที่สุดจะเป็นผู้ชนะได้ของรางวัลจากเจ้าภาพในงานซึ่งก็คือบิตาของทิพภา

ระหว่างที่คนแข่งคนอื่นๆ พากันกรี๊ดกร๊าดหรือโวยวายเพราะน้ำในช้อนมักหกหมดก่อนวิ้งถึงขวด หญิงสาวกับคู่แข่งอีกคน... ลูกพี่ลูกน้องของทิพภาที่อายุคงอ่อนกว่าหล่อนสักปีกลับตั้งหน้าตั้งตาแข่งอย่างเอาจริงเอาจัง ไม่ร้องไม่เอะอะเมื่อน้ำหกหมด ทั้งคู่มีมือหนึ่งพอกัน และจบลงด้วยการที่นรีภาเนียนเอาชนะเขาไปได้แค่นิดเดียว

ถ้าจำไม่ผิดญาติคนนั้นของเพื่อนจะชื่อตั้ม

“คุณ...เอ่อ...พี่ต่อจำแม่นจังค่ะ ตอนนั้นตีเพิ่งอยู่ ม.๓ เอง แล้วตอนนี้คู่แข่งตีหายไปไหนแล้วละคะ มาด้วยหรือเปล่า จำได้ว่าตอนนั้นเขาโมโหที่แพ้พอดู”

คนหน้าดูยิ้มออกมาได้นิดหนึ่ง

“คงโกรธที่ตัวเองแพ้ผู้หญิง แต่วันนี้ไม่ได้มาหรอก ตั้มเรียนอยู่อเมริกา เป็นหมอมเหมือนกัน”

นรีภายักหน้านิดหนึ่ง จำได้ว่าเพื่อนสนิทเคยเล่าเหมือนกันว่าญาติคนหนึ่งเข้าแพทย์ได้ แต่เป็นคนละสถาบันกับหล่อน หญิงสาวเลยไม่ได้ใส่ใจอะไรนัก ตอนนั้นเลยต้องเออออไปว่า

“ค่ะ ก็พี่เคยบอกเหมือนกันว่ามีลูกพี่ลูกน้องเป็นหมอ”

“เสียดายตั้มมาไม่ได้ อ้อ...พี่ต่อคะ นี่คุณใจแพนหนูดีค่ะ” ทิพภาทำหน้าที่แนะนำได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

ชายหนุ่มทั้งสองคนหักท่ายันตามมารยาท แต่แทบไม่ได้คุยอะไรกันเลย เพราะพอแนะนำตัวกันเสร็จ น้องเจ้าสาวก็ลากเพื่อนสาวเข้าไปไหว้พ่อแม่ของหล่อน ถ่ายภาพร่วมกันกับบ่าวสาว และส่ง

เพื่อนสนิทกับแฟนหนุ่มไปที่โต๊ะซึ่งกันไว้สำหรับเพื่อนๆ น้องเจ้าสาว
สั่งไวไวให้กันที่เพื่อหล่อนที่หนึ่ง ก่อนจะกลับออกมาช่วยครอบครัว
รับแขกต่อ

“คุณก็พินี่ชายยังไม่มีแฟนหรือ” จริณธรรมที่เพิ่งเห็นความโดดเด่น
ของเพื่อนสนิทแฟนสาวถามด้วยความประหลาดใจ “หรือว่าแฟนเขา
ไม่มางานนี้ด้วย”

“ถ้ามีก็คงต้องมาละ แต่ให้กันที่เดียว ก็แปลว่ากลับมาเป็น
โสดเหมือนเดิม ก็พินี่ก็อย่างนี้แหละละ คบคนนั้นอยู่ไม่กี่เดือน
เจอหน้าอีกที่มีคนใหม่แล้ว”

“เท่าที่เคยเจอนี้ก็ว่าเรียบร้อย แต่เอาเข้าจริงๆ ดูเหมือนจะ
เฟลิร์ดเก่งไม่เบาเพื่อนหมอดีคนนี่”

“โอ๊ย ไม่ใช่ค่ะ” หญิงสาวหัวเราะ พยายามแก้ต่างให้เพื่อน
“จริงๆ ก็พินี่เขาเป็นคนเรียบร้อยนะคะ แต่ความที่เขาหน้าตาดี รวยด้วย
เลยมีคนมาจีบเยอะ เขาก็เกรงใจลองคบดู พอรู้ว่าไม่ใช่แน่ๆ ก็เลิก
คิดว่าคงเป็นเพราะเขายังไม่เจอใครที่ถูกต้องจริงๆ เท่านั้นเอง”

เมื่องานเลี้ยงเริ่มไปได้ครู่หนึ่ง เริ่มเสิร์ฟอาหารจานที่สอง
ทิพปาก็เข้ามาร่วมโต๊ะกับเพื่อนฝูงของหล่อน จริณธรรมคอยสังเกต
และเห็นว่านิรภาพุดไวไม่ผิตหรือก น้องสาวเจ้าสาวนั้นแม่จะแต่งตัว
เหมือนเปรี้ยว ทำทางคล่องแคล่ว แต่ก็ไม่ใช่คนปรูดปราดอะไร ติด
จะซื่อๆ นิดๆ เสียด้วยซ้ำ แถมยังช่างฝัน เพราะหล่อนเฝ้ามองเพื่อน
กับหนุ่มข้างตัวแล้วถอนใจเฮือกป่นว่า

“เมื่อไหร่มีสเตอร์ไรท์ของฉันทันทีจะมาลัทธิหนอ ผ่านมามีแต่
ตัวปลอม ตัวจริงไม่มาเสียที”

“ขนาดเปลี่ยนคนดวงแขนปีละคนยังบ่นอีกนะยายก็พ” เพื่อน
คนหนึ่งในโต๊ะก่อน ทิพปาก็ได้ว่า

“เพราะเปลี่ยนปีละคนนี่สิถึงบ่น อยากรู้คนเดียวแต่อยู่ทนนอยุ่
นาน” หล่อนทำแขนกับโຕ้ะ มองนิริภาตาปรอย ก่อนจะพูดอย่างที่
เห็นได้ชัดว่าแกล้งแหย่ “นี่ถ้าได้อย่างหนูดีละก็ จะไม่บ่นเลยแฮ้ว
ว่างๆ ยืมคุณใจค์องออกงานหน่อยสิ”

“ไม่ได้ คนนี้เจ้าของหวง” หมอสาวตอบ ทำเอาทั้งโຕ้ะ
โดยเฉพาะคนออกปากขอยืมหัวเราะและล้อเลียนกันใหญ่ เพราะนิสัย
ของหล่อนนั้นนิ่งๆ เย็นๆ ไม่ค่อยจะโต้ตอบเวลาเพื่อนแหย่เท่าไรหรอก

“คุณใจค์ต้องภูมิใจมากๆ นะคะ เพราะเพื่อนก็ฟคนนี้เข้าไม่เคย
แสดงท่าทางหึงหรือหวงใครหรืออะไรมาก่อนเลย อย่างนี้แสดงว่าหนูดี
ต้องรักคุณใจค์มากถึงได้หวงมาก”

“ผมก็รักหมอดีมากครับ” ชายหนุ่มตอบเสียงซื่อๆ ทำเอา
สาวๆ ในโຕ้ะก็หัวก๊วหนักขึ้นไปอีก พวกนี้แหย่จนนิริภาเซ็นและต้องรีบ
เปลี่ยนเรื่องคุยไป

สุดท้ายก็คุยกันถึงเรื่องงานที่ทำกันอยู่ ส่วนใหญ่จะเป็นการบ่น
เรื่องนาย ผู้ร่วมงาน สาวๆ นอกจากนิริภาและทิพภาแล้ว ดูเหมือน
ไม่พอใจเต็มร้อยกับงานที่ทำอยู่ทั้งนั้น กระทั่งมีสาวคนหนึ่งเอ่ยว่า

“ก็พ่ะฉันเข้าใจ เพราะทำงานบริษัทของตัวเอง แต่หนูดีล่ะ
ไม่เห็นบ่นอะไรเลย หรือว่าที่โรงพยาบาลไม่มีปัญหาอะไรเลย”

“มีสิ ทำไมจะไม่มี” นิริภาตอบหน้าตาเฉย “แม่ฉันเคยพูดว่า
ไม่มีที่ทำงานไหนไม่มีปัญหาหรอก แต่ก็ต้องดูตัวเราเองด้วยว่ามีส่วน
ทำให้เกิดปัญหาหรือเปล่า อีกอย่างนะ...ฉันว่าที่บ่นๆ กันมานะ ยังดี
ที่มีงานทำให้บ่น ถ้าไม่มีงานทำ ไม่มีเรื่องบ่นจะยิ่งแย่”

“จริงด้วย สาธุ...” เพื่อนในกลุ่มแซ่ซ้อง เรียกเสียงหัวเราะกัน
ได้อีกรอบ

ทิพภาเองก็หัวเราะเต็มเสียง ก่อนหันไปถามจริณธรที่แค่นั่ง

อมยิ้มว่า

“คุณโจ้ละคะ เป็นไงบ้าง ครึ่งสุดท้ายที่เจอกันจำได้ว่าบ่นๆ เรื่องเบื่องานเก่าเหมือนกัน ตกกลางว้ายอยู่ที่เดิมหรือทำงานที่ใหม่แล้วคะ”

“อยู่ที่เดิมครับ ยังเบื่อกอยู่ แต่ช่วงนี้ยุ่งๆเลยไม่ได้หางานใหม่”

“คุณโจ้จบด้านไหนมาคะ คอมพิวเตอร์ใช่ไหมคะ” หญิงสาวถามอย่างสนใจ

“ครับ เขียนโปรแกรม วางระบบ จับจ่ายไปหมดแหละครับ งานที่ทำเลยพลอยจับจ่ายไปด้วย มีหน้าที่คอยวิ่งแก้เวลาใครมีปัญหา ด้านคอมพิวเตอร์”

“สนใจจะทำกับบ้านกีฟใหม่ละคะ ตอนนี้นำล้างขาดคนทำงาน ด้านนี้พอดี คนเก่าเคยทำให้เกือบทุกบริษัท ตอนหลังบริษัทที่จีนโตเร็วมาก แถมยังมีปัญหาเรื่องระบบงานอีก คุณพ่อเลยต้องส่งไปประจำที่นั่นเลย ทางเมืองไทยเลยขาดคนอยู่ กะว่าจะประกาศรับเร็วๆนี้ ถ้าคุณโจ้สนใจก็เข้ามาคุยได้นะคะ กีฟจะเล่นสั้นใช้กำลังภายในช่วยเต็มที่”

จริณธรรมมองแฟนสาวอย่างขอคำปรึกษา นีรภารีบพยักหน้าทันที คุณอาอนุทัตพ่อของเพื่อนสนิทล่อนนั้นขึ้นชื่อลือชาว่าเป็นทั้งนักธุรกิจที่เก่งและเป็นนายจ้างที่ดี กิจการของครอบครัวทั้งของอนุทัตและพี่น้องขนาดใหญ่โต หากยังทำงานเหมือนระบบครอบครัว ลูกจ้างถ้ารับทำงานแล้วแทบไม่มีการให้ออกเลย ทำงานกันไปเรื่อยๆ มีปัญหาอะไรก็สามารถเดินเข้าไปขอพบแล้วคุยกับเจ้าของบริษัทโดยตรง ที่สำคัญเงินเดือนบริษัทนี้ไม่เลวเลย สวัสดิการก็ดี นี่ถ้าหญิงสาวเรียนมาทางอื่นที่ไม่ใช่หมอ ล่อนนี้อาจจะทำงานกับบริษัทของทิพปภาไปแล้วก็ได้

“ฉันผมแวะมาหาอาทิตย์หน้าแล้วกันนะครับ”

“มาวันที่หนูตีไม่ต้องเข้าเวรนะคะ จะได้มาด้วยกันสองคนเลย ก็พอจะเลี้ยงข้าว”

“มาเลี้ยงฉันไม่ถูกนะ ฉันกับคุณใจต้องเลี้ยงเธอถึงจะถูก”

“ตกลง ใครจะเลี้ยงก็ได้ แค่มิตรเพื่อนกินข้าวด้วยฉันก็พอใจแล้ว”

ทิพภาสรูป

งานเลี้ยงฉลองดำเนินต่อไปอย่างสนุกสนาน ทั้งพิธีบนเวทีและการสนทนาแบบไฟแลบบนโต๊ะ ส่วนใหญ่พวกผู้หญิงจะคุยกันเรื่องนั้นเรื่องนี้ไม่ขาดปาก นั่งไปสักพักใหญ่จริณธรก็ขอตัวลุกไปเข้าห้องน้ำ

ห้องน้ำทั้งหญิงและชายที่อยู่ติดกับห้องแกรนด์บอลรูมค่อนข้างแน่น ชายหนุ่มเห็นว่าไม่ได้รับร้อนอะไร เลยเดินเรื่อยๆ ไปทางด้านในของโรงแรมเพื่อเข้าห้องน้ำอีกแห่ง พอเสร็จธุระเดินออกมา ก็มีเสียงทักด้วยความดีใจ

“พี่ใจ มาทำอะไรที่นี่คะ”

ชายหนุ่มหันไปตามเสียง สาวนี่ ‘เด็ก’ รุ่นน้องที่ทำงานเพิ่งออกมาจากห้องน้ำหญิง หล่อนสวมชุดเบรียวจิตต์ทั้งสายเดี่ยวและกระโปรงสั้นที่ปักลูกบิดเงารยับไปหมด แผลกตาแต่ก็เก๋ไก๋เข้ากับลักษณะการแต่งหน้าทำผม เวลาที่ยิวหล่อนเฉียวเสมอ แต่พอเข้าบริษัทหญิงสาวก็แต่งกายเรียบร้อยได้ไม่มีปัญหา

“มางานแต่งงานคนรู้จักนะ แม่ล่ะ คงไม่ได้มางานเดียวกันหรอกนะ”

“แม่มาผับกับเพื่อน ที่เดิมที่เราเคยมาฟังเพลงกันนั่นแหละ จำได้ไหมคะ” สาวนี่ถามพร้อมยิ้มหวานอย่างทำทนาย

จริณธรจำได้แน่นอน เพราะคราวนั้นเขาชวนหญิงสาวมาฟังเพลงสองต่อสองเป็นครั้งแรก จากนั้นก็ไปบรรเลงเพลงต่อที่ห้องพักของ

หล่อนกระทั่งเช้า หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ ‘ออกเที่ยว’ ด้วยกันบ่อยๆ กระทั่งชายหนุ่มเริ่มเบื่อในความซูดจาดและโง่งมงายของเจ้าหล่อน จึงถอยห่างออกมา ทุกวันนี้เขายังไปมาหาสู่สาวิณีสองสามเดือนครั้ง ยามเบื่อหรือไม่ว่างก็หล่อนเข้าซี้ให้พาไปเที่ยวบ้าง แต่ตั้งใจว่าแต่งงานเมื่อไหร่ก็คงจะตัดขาดกับหล่อน

หรือไม่แน่ ถ้าได้งานใหม่ในบริษัทของครอบครัวทิพภา เขาก็อาจจะลาจากหญิงสาวตรงหน้าไปเลย

“จำได้ลิ”

“ฉันมาทบทวนความทรงจำกันใหม่คะพี่ใจ” หล่อนชวน แต่จริณธรส่ายหน้า

“ไม่ได้หรอก พี่ม่างานเลี้ยง”

“ปานนี้งานน่าจะใกล้เลิกแล้ว เลิกเสร็จพี่ใจก็มาต่อกับแม่ที่พี่ับ”

“พี่มากับที่บ้าน ต้องกลับบ้านพร้อมผู้ใหญ่ ต่อด้วยไม่ได้หรอก แม่เที่ยวให้สนุกแล้วกัน เที่ยวเผื่อพี่ด้วย”

“แหม น่าเสียดายจัง” สาวิณียังกระเจ้ากระงอด แต่ก็ยอมปล่อยชายหนุ่มโดยดี หญิงสาวคิดว่าถ้าหล่อนทำตัวดี ไม่เข้าซี้ให้เขารำคาญ ออดอ้อนน่ารักช่างเอาใจ ลักวันเขาจะหันกลับมาคบหล่อนอย่างจริงจังเหมือนเมื่อตอนคบหากันใหม่ๆ แม่เพื่อนๆ ในที่ทำงานจะเตือนว่า

“พี่ใจนะเหมือนปลาไหลในบ่อโคลน ดีไม่ดีหล่อนจะได้กินแต่โคลน ไม่ได้กินปลา”

หากสาวิณีก็ยังไม่สน หล่อนมั่นใจว่าเอาเขาอยู่แน่ แม้ว่าการกระทำของชายหนุ่มจะเป็นในทางตรงกันข้ามตลอดก็ตาม

“คราวนี้แอมยอมให้ แต่คราวหน้าพี่ใจต้องไปกับแอมนะ”

“ได้เลย” จริณธรรับคำส่งๆ ไป “จะเป็นเจ้ามือให้ด้วย”

“ดีใจจัง” หญิงสาวพูดเสียงดัง เขย่งตัวขึ้นแล้วเหินยวเขาลงมา เพื่อหอมแก้มที่หนึ่งแรงๆอย่างไม่มีเสีใจผู้คนรอบข้าง ก่อนจะหัวเราะคิกคักชอบใจแล้วผละจากไป

ชายหนุ่มเดินกลับเข้าห้องน้ำใหม่ กระจกสะท้อนแก้มขาวมีรอยลิปสติกเป็นรูปปริมผีปากแดงสดที่เดียว เขาถอนใจยาวคว่ำกระดาดษทฤษฎีที่ทางโรงแรมเตรียมไว้ให้อย่างดีมาเซ็ด พอยังมีคราบเขาก็เปิดน้ำรดทฤษฎีให้พอเปียกแล้วถูแรงๆอีกทีจนสะอาด ระหว่างที่หันไปเพื่อทิ้งทฤษฎีลงถังขณะนั้นเอง จริณธรรมก็เห็นใบหน้าคันทา

ญาติของทิพภาที่เพิ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักกันเมื่อชั่วโมงก่อน ยืนอยู่ข้างๆ เขาล้างมือเสร็จแล้วและกำลังเซ็ดมือซ้ำๆอย่างประณีต

“เห็นคนมาใช้ห้องน้ำที่นี่เหมือนกันหรือครับ” จริณธรรมถือว่าเขาอาวุโสน้อยกว่าจึงทักขึ้นก่อน

“ครับ” ฝ่ายนั้นตอบรับชนิดกลัดดอกพิกลจะร่วงจากปาก ก่อนยิ้มนิดๆเป็นเชิงขอตัวแล้วเดินออกไป

ทั้งนี้ฝ่ายที่เหลืออยู่มองตามแล้วยกไหล่ จากนั้นก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก หันมาตรวจดูให้แน่ใจว่าไม่มีรอยลิปสติกหลงเหลือให้เป็นหลักฐาน ก่อนกลับเข้างานเลี้ยง นีรमारอเขาอยู่แล้วพร้อมถ้วยใส่อาหารจานที่เขาพลาดไป

“พอคุณใจรักเขาก็มาเสิร์ฟพะหมี่ช่องกงที่คุณใจชอบพอดีดีเลยตักไว้ให้ถ้วยใหญ่หน่อย เพราะสมาชิกโต๊ะนี้สละสิทธิ์หลายคน”

“อ่อยนะคะ แต่กินกันไม่ไหวแล้ว” เพื่อนคนหนึ่งของหญิงสาวเสริม ส่วนทิพภานั้นลุกไปช่วยที่บ้านส่งแขกพักใหญ่แล้ว

งานฉลองมงคลสมรสเลิกราตอนใกล้สี่ทุ่ม นีรภาตั้งใจอยู่จนกระทั่งงานเลิกและแขกกลับไปเกือบหมด เพราะต้องการพาแฟนหนุ่มไปไหว้แนะนำตัวกับพ่อแม่เพื่อนสนิทอีกครั้ง ซึ่งผลก็เป็นไปตามที่

หญิงสาวต้องการ เพราะทั้งอนุหัตถ์และปัทมาให้การต้อนรับชายหนุ่มอย่างยินดี นัดแนะเสริจสรรพ์ให้เข้าไปคุยที่บริษัท

กลับเข้ารถ จริณธรรมก็พูดถึงความลำบากใจนิดหน่อยว่า

“ผมไม่แน่ใจจะรับหมอดีว่าทำงานกับเพื่อนสนิทนี่มันจะดีหรือกลัวเกิดปัญหาอะไรขึ้นมา หมอดีจะมีปัญหาเกี่ยวกับคุณก็ไปเสียเปล่าๆ”

“จะมีปัญหาอะไรได้คะ คุณโจเป็นคนมีฝีมือ...ส่วนคนบ้านนี้เขาพูดง่ายค่ะ สปอร์ต ตรงไปตรงมา” นีรภาเอ่ยอย่างมั่นใจ “ดีว่าคุณโจทำงานแล้วจะสบายใจกว่าที่เก่าเยอะ แต่ยังไงก็ลองไปคุยดูก่อนนะคะ ดูบรรยากาศที่บริษัท ชอบไม่ชอบค่อยมาว่ากันอีกที”

“โอเคครับ หมอดีว่าไงผมว่าตามอยู่แล้ว” ชายหนุ่มพูดอย่างว่าง่าย

สาวนิยัสอน กับเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งที่บ้านโรงแรม หญิงสาวดริงค์และแดนซ์จนเมื่อเลยชานเพื่อนไปหาหมุกระทะแกลัมเบียร์กินแถวบ้าน เพื่อนฝูงส่วนใหญ่เห็นชอบด้วย คนที่เอารถมาจึงไปที่อาคารจอดรถเพื่อเอารถออก โดยให้สองสาวมายืนรอตรงประตูทางออก ระหว่างรอเพื่อนตาไวสะกิดบอกว่า

“แอม นั้รถพี่โจใช้ใหม่ ีใช้จริงๆด้วย”

สาวนิ้มองแล้วสບถด้วยความโมโห ตาลัน

“ไอ้เซี่ย-ย-ย-ยเอ๊ย หลอกได้ว่ามากับที่บ้าน ต้องกลับบ้านกับพี่ใหญ่ พี่ใหญ่งกอะไรละ มากับพี่หญิงแท้ๆ”

“พี่สาวเขาหรือเปล่า เห็นว่ามีพี่สาวสองคนไม่ใช่หรือ” เพื่อนสาวยังมองโลกในแง่ดี

“ไม่ใช่ พี่สาวสองคนของมันฉันเคยเห็นหน้า พี่น้องหน้าตาเหมือนกัน ไม่ดูจืดๆเหมือนแม่นี้หรือก ไอ้พี่โจนะไอ้พี่โจ หน้อย

ทั้งกันไม่ว่า ยังมาหลอกฉันอีก รู้ฤทธิ์นั่งแถมน้อยไปเสียแล้ว”

“ใจเย็นก่อนนะแอม” เพื่อนเตือนก่อนลดเสียงลงนิดหนึ่ง “ก็รู้ๆ อยู่ว่าเขาไม่ได้จริงจิงอะไรด้วย แต่ต่างคนต่างเจอคนถูกใจแล้วก็เซย์กูดบาย มันจะอะไรกันหนะ”

หญิงสาวหือ้อไม่ฟังคำค้านใดๆ แม้อีกๆ ในใจรู้ดีว่าเพื่อนพูดจริง แต่การที่คบค้าเขามากกว่าปีทำให้อดเข้าข้างตัวเองไม่ได้ อดหวังไม่ได้ว่าหล่อนพิเศษกว่าหญิงอื่น เมื่อครู่หล่อนยังคุยอวดเพื่อนในผับอยู่เลยว่าจริณธคือของตายในมือ เป็นเหมือนปลาปลายเบ็ดของหล่อน ตอนนี้อยังไม่อยากจะปล่อยให้หากินอิสระไปก่อน อยากเมื่อไหร่ค่อยสาวสายเบ็ดขึ้นมา หากไม่ถึงชั่วโมงถัดมาเขากลับทำหล่อนหน้าแตกโดยที่เจ้าตัวไม่รู้เรื่องอะไรเลยแม้แต่น้อย

หล่อนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดหมายเลขที่บ้านทีกไว้แรงๆ แต่ปลาสายปิดเครื่อง คนโทรจิงได้แต่สบถด้วยความโมโห

รถเข้ามาจอดเทียบท่า เพื่อนสาวจิงตั้งเป็นเชิงบังคับให้ขึ้นรถพร้อมบอก

“นำ แค่ผู้ชายเจ้าชู้คนเดียวอย่าไปสนแ่งมันเลย ไปกินไปเที่ยวให้สบายใจดีกว่า เรื่องอื่นค่อยว่ากันทีหลัง”

สาวนี้กระพืดกระพืด ยังเกรธกรุ่นเพราะเสียหน้าและผิดหวัง แต่ทำอะไรไม่ได้นอกจากยอมให้เพื่อนลากขึ้นรถ

